

Letnik III.

v lažnjivi obleki.

Štev. 8.

Izhaja po dvakrat na mesec, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Veljá celo leto 3 gold., pol leta 1 gold. 50 kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na velikem trgu št. 313, kjer je tudi administracija.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Nov župan.

Zdaj smo pa na konji! Gospod Korelj Dežman so postali ljublj. župan.

In to ravno dva dni pred 1. aprilom in nekaj dni pred Veliko nočjo. Aleluja!

Gospod Korelj — župan, „Brencelj“ pa podžupan, to bi bila dva tiča na čelu Ljubljančanov, da malo takih. Korelj je že župan, zakaj bi „Brencelj“ ne upal postati podžupan? Da se le navadi plesati po Koreljnovi piščalki, pa bo vse šlo.

Kako bo to vse lepši, kakor je bilo do zdaj! Korelj bo imel dva policaja pred svojo hišo, „Brencelj“ pa le enega.

Mesto sedanjega grba bo imela Ljubljana odslej „proklete grablje“, ktere imajo nositi „fajerberi“, turnarji in drugi ljubčeki Dežmana na vratu ali na pasu.

„Gut Heil“ in „Gut Schlauch“ ne veljá več, mestu teh se pozdravljajo udje društev s „proklete grablje“.

O sejmskih dneh je bila navada, da se je postavljala na „rotovžu“ meč v znamenje, da tu vlada slepa pravica; to se bo zdaj odpravilo in mestu meča se bodo razstavljale „proklete grablje“.

Turek prisega pri svoji bradi, kristijan pri svoji duši ali pri svojem Bogu. Tukaj pa se bo prisegalo pri „prokletih grabljah“ in le taka prisega bo veljavna.

Turkom je pajek sveta žival, ker je rešil Mohameda smrti in tako bil vzrok, da se je osnovala turška vera in se razširilo turško cesarstvo. Nam bodo „proklete grablje“ sveto orodje, kajti one so pomagale Dežmanu na prestol ljubljanskega mesta in razširile moč naših Turkov ali nemškutarjev.

Gorjé, trikrat gorjé vsakemu, kdor bi zasramoval z besedo ali dejanjem to sveto orodje ali bi ga rabil pri nesvetih, to je družih, kakor nemčurskih opravilih! Kajti utegnilo bi se mu goditi prav tako, kakor se je godilo Koreljnu takrat, ko je, po žnablilih vdarjen, v bolečinah zakričal:

„Proklete grablje!“

Le po pravici.

Pritožba nemčurjev po Slovenskem.

Za vse mora biti ena in ista mera, za Slovence ne sme biti manjša, kakor za nas, ki smo se držali vedno le prta matere ustave. To nam je sicer zagotovljeno po postavi, a ne ravna se vendar le ne tako.

Cemu se nam je prepovedalo praznovanje pruskih zmag? Je Slovencem kdo kaj takega prepovedal? Če se že kaj prepové, naj se prepové tim in unim, obema enako.

V Ljubljani so hoteli turnarska deca slovesno obhajati pruske zmage, a še to nedolžno veselje se je prepovedalo. „Sokolu“ pa se to obhajanje ni prepovedalo. Kje je enaka pravica? Ne rečemo nič, če se ostro podstopa, a proti nam se ne sme. Saj imaste druge objekte, čez ktere naj se razlije vaša jeza. Poglejte na priliko slovensko čitalnico. Napravila je pustno maškerado, pri kateri so bile vstopnice jako popačeni obraz obče spoštovanega gosp. Dežmana, kateri je zdaj največji prerok na Slovenskem. Človek bi bil mislil, da se bodo vsi hudo delniki, kateri so to znamenje nosili, na pepelnico brez zamude obesili ali vsaj na 20letno težko ječo obsodili; a prav nič se jim ni zgodilo, prav nič žalega, ne toliko, kar je za nohtom črnega.

Pridnim našim turnarčkom pa in drugim ustavovernim petelinčkom, kateri so hoteli Prusom na čast peti, se je to prepovedalo. In vendar to ni tako izdajalstvo, kakoršno je javno zasmehovanje prvega našega preroka Dežmana in njegovih „prokletih grabelj“. Preden se sme kakemu ustavovernežu le las skriviti, morajo biti Slovenci že davno vsi obešeni; dokler pa še kaj Slovencev po svetu leta, se nam ne sme nič zgoditi, kajti Slovenci so za to na svetu, da jim mi zabavljamo in jih zatiramo, ter da se za naše grehe zaperajo.

Kaj jim je pa tudi dovoljeno, kaj smejo počenjati! Velikanske tabore smejo napravljati in sicer brez vse kazni, kajti do zdaj se še ni slišalo, da bi bil kdo zaradi tega obešen, ker je bil na taboru. — Toraj le enakopravnost, enako pravico. Kedar bomo mi napravili kak slovenski tabor, nas bote smeli vse še tisti dan obesiti, tedaj naj se tudi Slovencem tako godi.

Dokler pa je še kak Slovenec, naj se nad njim poskuša ostrost postave, a ne nad nami, kajti mi nismo navajeni ostrostiti in kazni, nam so se postave do zdaj le prijazno smejale, mi pa njim.

Odbori vseh nemčurskih društev
po slovenskih deželah.

Pa so se zopet spekli.

Po nasvetu „kunštnega“ dr. Kalteneggerja so brž po volitvi državnih poslancev, ko se še beseda ni vletela, konšt. nemčurji stvezli ugovor ali „protest“ zaradi veljavnosti teh volitev ter zahtevali, da jih državni zbor kar naravnost ovrže.

„Brencelj“, kteremu se nemčurski zarod že smili, se že tisti čas ni nadjal nič prida, kajti da nemčurski zbor — bodi-si konstitucijski ali pa mestni — le kaj črhne ali na Dunaj pošlje, se že blamira, ne ena se mu še ni oponesla, vselej je še na kol steknil. Zarad tega pa „Brencelj“ tudi ni hotel podpisati tega protesta. Da bi ga bil on podpisal, bi bile volitve kranjskih poslancev v državnem zboru gotovo ovržene; ker pa „Brenceljnovega“ podpisa ni bilo na tem protestu, so si mislili gospodje na Dunaji: Že ne more biti veliko vreden, ker ga še „Brencelj“ ni hotel podpisati. Le pod klop ž njim!

In tako se je tudi zgodilo. Prošnja s podpisi vred leži pod klopjo, volitve kranjskega deželne zboru so potrjene in poslanci naši sedé na klopéh, pod kterimi leži ves konšt. zbor.

Saj Vam je „Brencelj“ pravil, da gospodje na Dunaji več vedó, kakor Vi! Pa le silite in hočete vse vžugati. Na, zdaj pa imate! Kam boste spravili to novo blamažo? Namalajte jo v zbornico konšt. društva, da jo boste imeli vedno pred očmi. Ali pa si jo zapišite za ušesa, da jo boste vedno sabo nosili.

Že zopet dolg nos! Vrag se bo za Vas poganjal, da se mu ves svet smeje, kakor Vam. Prav se Vam godí, da Vam zdaj kranjski poslanci fige molé in se Vam v pest smejejo. Moj Bog vendar! Vsaj je že vsak od Vas menda blizo 40 let star, bi bil vendar enkrat čas, da bi Vas srečala prava pamet, da bi ne delali takih protestov, ktere na Dunaji pod klop mečejo. Škoda za črnilo, papir, poštino in solde, ktere ste plačali za lep prepis. Če boste tako trosili denar, bo v kratkem Vaš kapital, s kterim se toliko bahate, šel rakom žvižgat.

Pojte se solit!

Pogovori.

Jože. Štajerski poslanec Brandstetter se je zopet ustil v državnem zboru.

Tone. Najprej Seidl, potem Brandstetter, zdaj pa še celjski Tomšič. To imajo Štajerci prave tiče v državnem zboru.

Jože. Res je, le škoda, da niso prej že na svet prišli.

Tone. Zakaj?

Jože. I no, če bi bili poprej na svet prišli, bi jih zdaj že ne bilo več.

Tine. Naši poslanci so kakor otroci.

Jaka. Kako to?

Tine. Zato, ker pridejo vselej iz Dunaja po pirihe.

Tine. Kljunov Cene bo šel v pokoj. Bog ga spremi! Da bi ga ne bilo več nazaj iz Švice, kamor se bo zdaj podal.

Tone. O, še bo prišel, in sicer takrat, kedar bo kranjski deželni zbor sklican.

Tine. Kdo vé? Morda si bo dal poslati zaslužek — po 5 gold. na dan — v Švico.

Rešpehtarjova kuharca.

Nisem vedla, da so per regireng toko žleht, da znajo tud meškutarjam nagajat. Dozdaj smo mislil, da je Slobener nevaren foljk, kterga se je treba bat in ga meštrat, koker soldate, da dobi rešpekt pred regirengo; da so tud meškurji nevarni, b' ne bla nikol verjela.

Pa je vendar toko, bom precej zvižala z enim pajšpelnom.

Tist turnarčki, k' so takrat toko urno tekli iz Janč, da kmetje še zdaj zavolj tega sedé po luknjah, so votli napraviti majččno „Singesfeier“ al koker se reče, v turnarski knajpci, da b' praznovčkali per maselčkah in poličkah in polielch zmagce prajzovskeh junačkov na Francoskem. Pred pa so se med sabo zmenčkali, da bodo jezičke za zobčki držkali, da b' ne zvedla polcija. En komisarček, k' je nemčurček in turnarček, je stuhkal en prov fleten štikelček, v kterem Bleiweis in Costa naprej prideta; pravi se mu: „Mukecen“, to je ena igra za nedolžne otročičke kakor nalaš. Vsi so že veselja skakcal, da bodo zvečer prov lušno imel, in velik pestern je blo že najetih, da b' jih nosile v kazino.

Pa veste, kaj se zgodi? Polcija zvé to in prepové turnarčkam, da se ne smejo „mukecat“; brez mukecanja pa nimajo otroc nič veselja, zato so šli pa raj brez veselice spančkat.

Koko se zdej starši jezé! En oče, kterga fanté je per turnarčkih, je bil tako jezen, da je jeze samga sebe noter do nohta na palcu snedel. Pa res! Je to frajast, če se že otrokom otročji špili prepovedujejo! Koga b' nek blo, če b' se bli „mukecal“ in Prajske špila! Po tih fantičkih ne bo peršel Estrajh nikol v nobeno nevarnost, dokler je kaj Ježčanov in Janččanov na svet. Pa je prec taka reč, koker da b' gorél! Zdaj so pa ti cartlčki vsi oplášen, k' jih je regirenga toko okregala; celó noč so jokcal, nobena kuharca ni spala, k' so jih mogle zibkat. Kaj mislite, da je to špas? Vsi so se ostrášli in smo se bal, da b' ne dobil mrzelce; ne cukereček, ne bombon in ne kofek ni pomagal, glih toko so se drli, koker da b' imel vsi grižo. Nemarni ldje, k' otročičem tak veselje prepovedujejo! In glih zdaj, k' je Velika noč, k' se šika, da b' se jim dalo kaj sladkega za pirhi!

Na, veste, kar je prov, je prov, pa kar je preveč, je pa preveč. Jest imam turnarčke zlo rada, zato k' so nekteri toko fletni fantički, da b' jih kar v škateljo zaprla in gledala. Zato se bom pa zmeraj za-nje am vzela, k' jih tud rada pestjem. Če jim bodo še enkrat kaj prepovedal, bom pa jest na noge stopila.

Zdaj pa vošim vsem vesele praznike in da b' mi kaj kolača al pa pirhov poslal, k' jih sama nimam. Adijo!

Ni tako!

„Novice“ so rekle, da v Ljubljani zdaj ni nikomur mar, kdo da je župan. Ni res! Meni na pr. ni vse eno, kdo je župan, Dežman ali Mokarjev Kajfež, kajti če prav naravnost povem, bi imel raj Kajfeža. Škoda, da je ta mož že umrl! Morda bi ne bil, ako bi bil to prej vedel.

„Brencelj“.

Ljubljanske novice.

Gosp. dr. Schaffer, kateri ni bil izvoljen za ljubljanskega župana, je izvoljen zdaj župan v Udmatu.

Gosp. Lašan, propadli kandidat za ljubljansko županstvo, je postal župan v Suhem bajerji.

Ljubljansko turnarsko društvo si je izvolilo načelnika gosp. plesouka K. Doix-a, kateri bo postal tudi glavar ljubljanske ognjene straže.

Mesto njega postane zdaj plesouk gosp. dr. Kaltenegger, kateri ima za ta poklic jako gibčno postavbo.

Društvo turnarjev bo premenilo svoje ime in se odslej imenovalo: „Laibacher deutsches Knabeninstitut“.

1. april.

Če se 1. aprila kdo po kakošno stvar pošlje, katere ni dobiti, na pr. po tiče mleko, po polževo kri itd., mu nagajajo, da je bil poslan po aprila. Po navadi se kaj tacega pripeti le otrokom ali prismojenim ljudem. A vendar naleti tudi kak drug. Na priliko:

Če pošlješ koga v uradnijo po slovensk dopis, ga pošlješ po aprila.

Če naredi konšt. društvo ljubljansko protest ali ugovor zoper volitve kranjskega deželnega zbora za državni zbor in ga pošlje na Dunaj, gré celo društvo po aprila.

Če Rechbauer ali Seidl stavi kako interpelacijo na ministerstvo, ga pošlje Hohenwart ž njo po aprila.

Mi Slovenci hodimo že po aprila, kar hodimo na tabore zahtevati „Slovenijo“.

Naši poslanci so hodili na Dunaj dozdej le po aprila. Kaj bo za naprej, kdo bo zdaj hodil po aprila, se še ne vé; mi bi bili že dosti dolgo časa po-nj hodili.

Spričala.

I.

Nesramni jeziki trosijo in še nesramnejša peresa pišejo po svetu, da se na Slovenskem še zdaj uraduje vedno le v nemškem jeziku. To ni res, marveč jaz se pridušim, da nisem še slišal v uradnji ne ene nemške besede.

Gluhi Matija.

II.

Ker se c. kr. uradniki po slovenskih deželah v enomer obrekujejo, da pišejo Slovincem le nemške dopise, moram jaz pritrditi, da nisem videl do zdaj ne enega nemškega dopisa.

Slepi Juri.

III.

Hudobni slovenski jeziki trdijo, da se po c. k. uradnih na Slovenskem splošno le nemški pogovarja in obravnava. To ni res, kajti z mano se obravnava vse v slovenskem jeziku.

Mutasti Jože.

IV.

Slovenci trdijo, da se vkljub 19. §. državnih postav po c. k. uradnih vedno še sploh vse v nemškem jeziku obravnava. To je grda laž, kajti jaz v teh uradnih nisem ne bral ne slišal nemške besede, tudi se z mano ni nikdar govorilo nemški.

Slepi, gluhi in mutasti Janez.

Oziroma na ta nepodkupljena spričala mož, kateri pričajo resnico iz lastnih skušenj, je popolnoma jasno, da

je slovenski jezik v uradniji vpeljan. Le na taka spričala se bo prihodnjič oziralo, kakor se je oziralo že tisti čas, ko je Konrad izrekel besedo velike baharije: „Slovenci, Vaš jezik je v uradniji vpeljan“.

„Brencelj“, oficijozni popravljavec.

Pesem ljubljanskih želodarjev.

(Po znanih starih napevih.)

Hali, haló!

Želoda več ne bo.

Grof Hohenwart je rekel,

Nemškutar da bo tekel.

Hali, haló!

Želoda več ne bo.

— — — — —

Slovenci so volili,

Nemčurje zapodili,

Hali, haló! itd.

Nemčurji so se zbrali,

Protest so podpisali.

Hali, haló! itd.

Protest je hitro zunaj

V državnem zbor na Dunaj'.

Hali, haló! itd.

Na Dunaj pa gospodje

So rekli: Glejte, zlodje!

Hali, haló! itd.

Ne bomo Vas slušali,

Poslancev zametvali.

Hali, haló! itd.

So se pogovorili,

Volitev potrdili,

Hali, haló! itd.

Nemčur zdaj grozno stoka

In oče Dežman joka,

Hali, haló! itd.

Se jezni zarotijo,

Da nas osramotijo.

Hali, haló! itd.

Da se zaceli rana,

Brž volijo župana.

Hali, haló! itd.

Izvoljen je bil Dežman,

Najhujš nemčurski klešman.

Hali, haló! itd.

To imate zdaj, Slovenci,

In drugi pritepenci.

Hali, haló! itd.

Ni hujše za Vas sablje,

Kakor „proklete grablje“.

Hali, haló! itd.

Ljubljana je zdaj naša,

Tak dolg', da bode Vaša.

Hali, haló! itd.

Pomenljivo.

Brž potem, ko je bil Dežman izvoljen za mestnega župana ljubljanskega, se je na „rotovžu“ čevljar, zaprt zaradi tatvine, obesil. To gotovo nekaj pomeni. Ali se je čevljar obesil zato, ker je postal Dežman župan, ali pa je postal Dežman župan, ker se je čevljar obesil. Morda bi se bil tudi Dežman obesil, ako bi bil čevljar postal župan, in potem bi se ne vedelo, ali bi se Dežman zato obesil, ker bi čevljar postal župan, ali pa bi čevljar postal župan, ker bi se Dežman obesil. Na vsak način pa ta stvar nekaj pomeni.

Računska naloga.

Gospod Dežman je imel, dokler je bil le podžupan, dva policijska stražnika pred svojo hišo. Koliko mu jih gré zdaj, ko je župan?

Kdor to preračuni, naj se oglasi pri županstvu ljubljanskega mesta.

Nevarno protenje.

Le čakajte, zakaj me niste volili za župana! Grem pa mami povedat.

Schaffarjev Dolfi.

Težko delo.

A. Kaj je težje, rakom žvižgati ali žabam gosti?

B. Poprašaj Kljunovega Ceneta, kateri zdaj ne bo imel drugega dela.

Primerno darilo.

Prijatelji Prusov v Ameriki in drugod so jeli pošiljati Bismarku častna darila v različnih podobah. Ljubljansko turnarsko društvo pa še na to ni mislilo, kar ni lepo. Vendar se sliši, da mu bo zdaj poklonilo v dar svojo staro zastavo, ktero je na Janjčah na tako čuden način zgubilo. Dar je vreden moža, kteremu se pošlje.

Za pirihe.

Ker sploh že ta navada
Pri nas Slovencih vlada,
Da pirihi se sploh delé,
Se tud' pri „Brenceljnu“ dobé.

Za Hohenwarta grofa
Sta dva prav lepa „krofa“;
Enako naj ju razdeli
Narodom po vsi Avstriji.

Kolač je za ministre;
Naj bodo glave bistre
In ne okrogli kot kolač,
Da bode kdaj pri nas drugač'.

Poslancem našim krača
Na ražnu se obrača.
Naj spomnijo dežele se,
Kedar na Dunaji sedé.

Rudeče to-le jajce
Je za nemčurske zajce,
K' mastiti se med nam'
Jih ni b'lo nikdar sram.

To jabelko debelo
Bom dal Slovencem celo;
Naj skupaj jo jedó,
Vsaksebi ne gredó.

Nemškutarjem dam pleče,
Naj jih hudo prav peče.
Po njem naj zmir dobé,
Kedar nam mir kalé.

„Brencelj“.

Ljubljanskim turnarjem.

Hoteli ste obhajati zmage Prusov na Francoskem, a vlada Vam je to prepovedala.

Zakaj ne obhajate lastne zmage na Janjčah? Te bi Vam vlada morda ne bila prepovedala.

Nadepolnemu dramaturgu.

Gospod junak z vatlom Gerber je „stuhtal“ kome-dijo: „Die Duckmäuser“, ktero pa je policija prepovedala. Tu se vidi, da naša policija ni prijazna mladim pisateljskim talentom. Kaj bi bilo, gosp. Gerber, ko bi se Vi

obrnili do gosp. poslanca Seidl-na, da bi zarad prepo-vedi Vaše igre interpeliral v državnem zboru ministerstvo? On tako rad interpelira, da bi Vam prošnje gotovo ne odbil.

Ljubljana in Dežman.

Devica Ljubljana: Ta me že še ne bo rešil iz ječe, se mi zdi z nemčurskim zmajem preveč znan.

500 gold.

obljubim tistemu, kdor mi pové, kje se dobi tako huda

čebula,

kakoršna je bila tista, s ktero si je magistratni uradnik Hudabiunigg namazal oči, da se je mogel jokati po ranjem županu dr. Suppanu. Jaz jo mislim pokupiti za drugo leto, ko se bo treba jokati po vsih 30 jogrih, tedaj se je bo mnogo potrebovalo.

J. K.,

trgovec s čebulo.

Prihodnji „Brencelj“ prifrči 21. aprila.